

ŠT. 2 TEREZIKA 2023

2023 XLIII

Rojstni dan Male Cvetke

V letu 2023 praznujemo 150. obletnico rojstva svete Terezije Deteta Jezusa ali Male Cvetke, kot jo tudi imenujemo. V naši župniji se te obletnice spominjamo predvsem ob prazniku naše župnijske zavetnice, ki je 1. oktobra. Ob godu naše svetnice imamo tudi romarski shod ob katerem se veselimo praznika naše priprošnjice pri Bogu, ki je obljubila, da bo na nas iz nebes trosila vrtnice Božje milosti. In prav po vrtnicah spoznamo našo svetnico, saj so poleg križa v roki njen zaščitni znak. Letos so njene vrtnice še posebej lepe in dišeče, saj praznujemo okroglo in pomembno obletnico rojstva Male Cvetke. S svojim življenjem je nagovorila

množice po vsem svetu in je bila kar kmalu po svoji smrti razglašena za svetnico. Na Kodeljevem je edina cerkev, katere glavna zavetnica je sv. Terezika. Cerkev na Kodeljevem je bila zgrajena kot romarska cerkev in misijonsko središče za celotno Slovenijo, zato smo veseli, da lahko ob prazniku zavetnice cerkve povabimo prijatelje Male Cvetke, da se nam pridružijo pri našem župnijskem prazniku. Mala Cvetka ni samo kodeljevska, ampak je svetnica vseh ljudi, ki se čutijo nagovorjene preko njene življenjske zgodbe in njene zvestobe Bogu.

župnik Grega

SVETEMU JOŽEFU

Življenje tvoje čudovito
v ponižnosti ti teklo je,
a v Jezusovo, božje Deve
lepoto si uglabljal se.

Sin božji se je v dneh otroških
ti večkrat na srce privil
ves srečen in te rad ubogal
ter tebi je podložen bil.

In kakor ti v samoti živel
si za Marijo, Jezusa,
želimo tudi mi le eno:
ljubiti ju iz duše dna.

Terezija ¹ je, naša mati,
zaupala ti vse skrbi
in pravi, da ji prošnjo vsako
dobrotljivo uslišal si.

Ko preizkušnja bo minila,
se uresniči sladki sen:
ob Božji materi Mariji
še ti boš, Jožef, ženin njen.
In brali bomo tvojo zgodbo,

ki svet je ne pozna sedaj,
spoznali bomo tvojo slavo
in peli jo na vekomaj.
(sv. Terezija Deteta Jezusa)

JE DALEČ OD OČI DALEČ OD SRCA?

V Etiopiji poteka vojna. Je daleč od Evrope, tako da se o njej ne govori prav veliko - pa saj se tudi o ukrajinsko-ruski ne več. Materialne stiske v Etiopiji so v nebo vpijoče, zato se danes tam veliko pritožujejo čez velike humanitarne organizacije - da od njih ni prav veliko koristi. Da so od največje organizacije za razdeljevanje hrane v šestih mesecih dobili hrano le dvakrat. Od Unicefa so vsaj nekateri dobili razne pripomočke: torbice, lavorje, odeje itd. Vsi so jezni na velike organizacije, katerih predstavniki se vozijo z velikimi avti, jedo v največjih hotelih, v zatočiščih postavljajo plakate, česa drugega pa ne naredijo. Pred kratkim je celo izbruhnila novica, da je bila večina hrane od OZN pokradene - pokradli so jo različni trgovci,

---

¹ Verjetno je mišljena sv. Terezija Avilska, karmeličanka in Cerkevna učiteljica v 16. stoletju, zgled Tereziji Deteta Jezusa.

---

ki so jo potem prodali za svoj dobiček. Ko pa se je to izvedelo, se je vso pomoč preko OZN zablokiralo in ljudje niso potem dobili od njih nič več. Don Boskovi salezijanci so skoraj edini, ki so takoj in brez nepotrebne birokracije pošiljali pomoč v obliki hrane - od samega začetka vojne, vse do danes. Takoj, ko se nabere za nekaj kamionov zalog, se ti odpravijo iz Adis Abebe v Tigray. »Ponosna sem, da smem biti del te pomoči in da mnogo dobrotnikov v Sloveniji prispeva za hrano,« pravi salezijanska sotrudnica in laiška misijonarka Polona Dominik, ki že več let živi v Etiopiji in po pričevanju katere pišem ta zapis. Državne šole so tudi na obrobju vojne regije že tri leta zaprte, salezijanci pa so pred nekaj meseci končno lahko odprli razrede in začeli s poukom. Povpraševanje je ogromno, saj je večina šol zasedena za bivanje beguncev in tako možnosti za šolanje ni ravno veliko. Vlada je sicer oznanila, naj se pouk prične, a ta v praksi pač ne more steči - kjer že niso naseljeni begunci, so pa šole izropane vseh pripomočkov, ter tudi klopi. »Kar nekajkrat smo

videli večje skupine ljudi sedeti zunaj, tudi pod drevesom, pred njimi pa učitelj. Če ne bi videla s svojimi očmi, ne bi verjela. Videla sem tudi razsute in izropane šole, v razredih na tabli še zapisano zadnjo lekcijo izpred dveh let in pol, preden so se razbežali. Kar nekaj učencev sem videla poškodovanih od dronskih izstrelkov in bomb, ena punčka je bila brez stopal, nekaj fantov brez ene noge, a veselo pridejo vsak dan k pouku, gledajoč v prihodnost,« opisuje Polona. Pod don Boskovim okriljem se sedaj namreč šola približno 2000 učencev. Za mnoge med njimi je šolski zajtrk edini obrok v dnevu. Ko so eritrejski in etiopski zvezni vojaki ropali in uničevali (Tigray sicer spada k Etiopiji, a v njem živi ljudstvo, ki govori drug jezik kakor v središču Etiopije - evropska popotnica Afriki), je mnogo ljudi svojo lastnino prineslo k salezijancem. Pripeljali so tudi avtomobile. In ko je regijska vojska silila vse moške in tudi še ne odrasle fante, so se mnogi skrili pri salezijancih, ki niso nikomur odrekli varnosti. Spali in kuhali so si v razredih. Vsak dan vojne so bila odprta tudi

---

igrišča za otroke: kdorkoli je lahko prišel, če je le želel (in zmogel) priti, da se malo sprosti pri igri in pozabi na vsenaokrog prisotne težave. »Veliko otrok je prišlo po mnogih dneh ali celo tednih hoje, ko so s starši ali svojci bežali, da si rešijo življenje. Mnogo jih je na poti doživelo grozote, videlo umreti starše ali druge ljudi, videlo neubesedljivo nasilje nad svojci ... Ko sem pred seboj gledala zbrano tisoč glavo množico otrok v jutranjem zboru pred poukom, sem si težko predstavljala, kaj vse nosijo v svojih srcih in spominih. A gredo dalje.« Salezijanci so torej kljub svoji prej le poklicni šoli sedaj šola za vse predmete, učijo prostovoljci - kdor koli ima nekaj znanja in ga je pripravljen širiti. Med vojno je »izginilo« veliko učiteljev, a vseeno ni težko najti ljudi, ki so pripravljeni delati zastonj, saj plač pač ni mogoče dati. Čutijo, da je delo poslanstvo, da je pomoč ljudem v stiski nekaj, kar presega plačilo. Tudi salezijanci med vojno niso nehali pomagati, čeprav so veliko tvegali. Z moko, ki so jo v Tigray dobivali od sobratov iz Adis Abebe, so pekli kruh in ga delili beguncem

- danes prostovoljci spečejo in razdelijo preko 5000 »velikih štručk kruha« dnevno. (Težko si je narediti sliko o tem, kaj pomenijo »velike štručke kruha«, saj je besedna zveza precej neprimerna ... A tako pač je pri poročanju iz druge roke.) Vsak dan skuhajo tudi velike kotle tekoče otroške hrane (kot nekakšen instant mlečni zdrob), ki jo delijo tisočglavi množici majhnih otrok in mater. (Na tej točki človek žal postane vesel, da poroča le iz druge roke.) Sledi žalostna pripoved sotrudnice Polone: »Videla sem malčke s plastenkami, v katere se jim natoči hrana in večina jih to zaužije na licu mesta. Ko sem to gledala, mi je šlo res na jok. Po eni strani od ganjenosti, po drugi strani od žalosti, kako lahko pride do takšnih potreb po pomoči in kako veliko je še teh potreb drugod po regiji, ki jih nikoli ne bomo mogli doseči. Ljudje si sami sedaj pač ne morejo pomagati. Bodisi so brez doma, saj so prišli iz uničenih predelov regije, bodisi so ostali brez dela, saj je uničena večina virov zaposlitev. Kako hudobno premišljeno ravnanje sovražnika: uničiti tovarne, ki zaposlujejo tisoče domačinov in

---

jih tako odrezati od virov preživetja. Obiskali smo tekstilno tovarno, ki je pred vojno zaposlovala čez 7.000 ljudi, vsaka družina je imela kakšnega člana, ki je tam delal. Najprej so vrgli bombo, potem pa so vojaki zažigali notri vse po vrsti. Hodila sem med tisoči zažganimi šivalnimi stroji in drugo opremo. /.../ Če niso uničili, pa so pokradli. Povedali so mi na primer, kako so vojaki prisilili kakšnih 20 fantov, da so cel dan bosu odnašali iz tovarne vse kar se je dalo; ko so s pomočjo teh fantov vse pokradli, so jih preprosto postrelili in trupla odvrgli v jarke. Takšnih primerov je nešteto.« Ob takih rečeh, ki se skozi zgodovino redno ponavljajo, človeku na videz preostaneta le dve možnosti. Ali naj obupa nad zunanjim svetom, pogleda stran in zakrknje svoje srce - kar pomeni, da utopi svoje upe ali v pragmatičnem materializmu ali pa v enem od hinavskih -izmov, ki priročno poenostavljajo življenje. Kot nadvse uporabni so se izkazali rasizem, nacionalizem in klerikalizem. Kdor prejšnji možnosti označi kot hinavski (kar sicer katoliško gledano

gotovo sta) pa lahko hitro obupa nad življenjem na splošno. Ta druga opcija sicer ni ravno najbolj spodbudna, ampak se mi zdi, da je precej upravičena. Nihilizem, grozljivi gost pač. Vseeno pa obstaja tudi tretja možnost, ki pa je dana bolj redkim - v morda največji polnosti prav sveti Tereziji Deteta Jezusa, naši farni zavetnici. Zato pa je postala Cerkvena učiteljica in zavetnica misijonov, čeprav jih nikoli ni videla. Torej, tretja možnost je čutenje z trpečimi. Ne rešitev njih, ne rešitev sveta, ampak gledanje nanje, kot na ponavljanje Kristusove daritve na križu. Kristus umira in trpi še danes, v vsakem preganjanem in lačnem današnjega časa. Torej, kaj - poleg običajno nekoristnega modrovanja - preostane nam? Molitev zanje, misel nanje. Za duhovno nekoliko bolj obubožane, kot recimo zame, pa tudi finančna pomoč misijonom. Pa ne v skrupuloznem smislu, da si ničesar ne smem privoščiti, ker bi moral vsak evro raje poslati misijonom, ampak v dobrohotnem, skrbnem smislu, da mi je mar za oddaljene, ker so oni enako del Cerkve kakor

---

jaz. Za tiste, ki jih nikoli ne bom videl, pa so vseeno moji bratje in moje sestre. Da torej zanje prispevam nekaj po svojih močeh, da se kakšni malenkosti odpovem in ta denar raje pošljem tistim, ki ga bistveno bolj potrebujejo - in kjer je, običajno, tudi vrednost desetih evrov mnogo višja kakor pri nas (torej, koliko kg riža dobiš za 10 eu?). Npr. ena koza v »Afriki« stane le 20 evrov in predstavlja pravo pravcato družinsko bogastvo. Misijonarka v Burundiju, sestra Bogdana Kavčič, ki koordinira akcijo kupovanja koz družinam tam, je o pomenu kože za družine v »Afriki« zapisala: »Res je velikega pomena za eno ubogo družino, da ima svojo kožo. Pomembno je, da imajo vsaj malo gnoja za njihove njive. Ker pa imajo kože hitro mladiče, se gnoj množi. Ko je več prirasta jih lahko prodajo na trgu in še nekaj zaslužijo. Živinica pomaga družinam, da niso lačni in na splošno pri njihovem napredku. Ob tem znajo izraziti hvaležnost za vse dobro, ki ga prejema od vas, kot tudi me sestre, ker smo lahko vaša podaljšana roka in smo priča vsej tej resničnosti. Skoncentrirana HVALA in iz

vsega srca.« Morda pa Cerkev res deluje kot organizem z veliko udi, kot je razglabljal sv. Pavel. Pravzaprav, gotovo res tako deluje, le nam to običajno ni pred očmi, ker s srcem nismo pri stvari. Morda bo na tej točki koristil še en odsek poročila iz misijonov, ki me je kar ganil, pomagal mojemu srcu odpreti oko za to resničnost. Polona iz Etiopije piše: »Obiskali smo tudi katoliški sekretariat in sestre Filipinke. Oboji sodelujejo z nami v programu Botrstvo. Pripovedovali so o otrocih in njihovih družinah, ki so jim posredovali denar iz botrstva in hrano da so lahko preživeli te težke čase. Zopet veliko hvaležnosti do salezijancev. A ob pogledu na izmučene in shujšane duhovnike ter sestre mi je bilo jasno, kdo je v resnični službi ubogim. Bili so z ljudmi v največjih stiskah, v najtežjih časih in z njimi delili najtežje izkušnje. Tudi oni sami so ostali brez svojcev, brez živeža. Neki duhovnik je rekel, da je bil dolgo brez čevljev, bos ... Sestram so uničili šolo, ki je bila edina šola v tisti vasi. /.../ Sestra Leti je pripovedovala različne zgodbe družin predvsem o sreči, ko so prejele

---

hrano, ki smo jo sestram poslali iz Adis Abebe. Njihove reakcije, ko so prejeli kakšno pomoč, govorijo predvsem o tem, kako hudo so bili potrebni pomoči in v kakšnem pomanjkanju so. Tudi tu smo obljubili, da se bomo še naprej trudili dobiti in poslati pomoč, tako hrano kot zdravila, učne pripomočke, pa tudi psihosocialno pomoč oz. aktivnosti, ki bodo pomagale ljudem preseči travme in boleče izkušnje ter spomine preteklih let. Zadnji dan smo obiskali Mekele, glavno mesto regije, kjer je malo bolj organizirana pomoč ne le salezijancev, ampak predvsem Catholic relief service in sester Daughters of Charity, ki v različnih zatočiščih posredujejo pomoč do 32.000 beguncem. Sestra, ki to pomoč koordinira, nas je sprejela z jokom sreče ob srečanju in bolečine, ki je še vedno v njej in ostalih ljudeh. Tudi njenega brata so poleg sovaščanov na sam božični večer ustrelili in jih pometali v reko. /.../ Povedali so, da se število beguncev ne manjša, temveč večja, ker tudi po drugih koncih države potekajo bitke, ljudje pa bežijo in se zatekajo v Mekele. Sestre so v zatočiščih vsakodnevno in

vsak dan vidijo nove ljudi. Nekateri se vrnejo na domove, a ker ne najdejo svojega doma, saj je uničen, se vrnejo v zatočišče. Ne najdejo svojcev in tako obstanejo tu, natlačeni v šolah. Sestra, ki vodi aktivnosti pomoči, nas je vodila v eno šolo, kjer smo videli, kako se deli hrana. Obiskali smo razrede, kjer so ljudje dejansko natlačeni. A tako živijo. Ob srečanju in pripovedovanju njihovih izkušenj naše oči niso ostale suhe. Neka mama mi je dala v roke svojega dojenčka in rekla, da naj ga vzamem, da mu bo boljše z mano. Druga je pripovedovala, kako so bežali iz vasi. Teči so morali dobesedno po truplih svojcev in znancev, da so lahko ušli. Druga spet, kako so morali gledati, kako jim pobijajo družinske člane - predvsem moške. Prepovedali so jim njihov pokop, morali so gledati trupla sredi vasi, kako jih jedo hijene ... In še druge grozote, ki si jih niti ne upam napisati. Marsikdo je rekel, da vojaki, ki so izvajali te grozote, preprosto niso ljudje. Niti živali niso zmožne česa tako groznega. /.../ Lahko bi napisala še veliko, a mislim, da je dovolj, da si lahko predstavljate, kako

---

je in še huje, kako je bilo. Še vedno pa so ljudje odvisni od pomoči, predvsem od pomoči Don Boska, ker na druge organizacije se ne gre zanašati. Vsi vedo, da je vojn po svetu veliko, a beda in životarjenje ljudi, ki niso popolnoma nič krivi, zahteva naš odgovor.«

No ja, pravzaprav ni ravno smiselno od koga kaj zahtevati ... Kot je pisal že sv. Pavel v svoji slavni hvalnici ljubezni: »In ko bi razdal vse svoje imetje, da bi nahranil lačne, in ko bi izročil svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi.« Če ni razvitega občutenja Cerkve kot občestva, ki deluje blizu in daleč, potem je nad težavami ljudi v državah v razvoju pač bolje obupati in pragmatično skrbeti vsaj za tisto, nad čimer imamo vpliv (ampak, ali ga res imamo?). Vendar to ni katoliška drža - naša Cerkev je namreč vesoljna, presega razdalje, kakor nam priča tudi naš misijonar Jožef iz Vietnama (»majhne stomilijonske države v Aziji«). Sploh pa nas sv. Terezija DJ uči, da nobeno dejanje iz ljubezni ni izgubljeno v niču. In tako ne gre obupati niti nad našo neopogansko Evropo, niti

nad spopadi v Afriki. Stanje se seveda v splošnem ne bo veliko izboljšalo, a vendar se tudi v teh slabih okvirih zgodi toliko lepega in ganljivega. In tudi mi smo lahko del tega oz. moramo biti, drugače smo zgrešili svoje lastno bistvo. Temu lahko prilagodimo tako vsakodnevna ravnanja, kot tudi naše upravljanje financ, predvsem pa miselnost, da to kar imamo, ni samoumevno, in da se je smiselno veseliti majhnih reči. Tudi tistih, ki jih ne vidimo, saj so od nas daleč, a lahko verujemo, da se dogajajo.

Rok Kastelic

KODELJEVO MOJE RAZIGRANE MLADOSTI, 2. DEL

»Imeti rad. To je vse!«, je rekel veliki italijanski pesnik Dante Alighieri.

Ko bi svet osvojil to preprosto resnico! Vodilo imeti in ne biti, jo maliči, duši. Preprosto umori! Poleg vitezov so bili najbolj zanimivi »Ravbarji in žandarji« na Golovcu. Pa doživljanje

---

indijanaric, ki smo jih prebirali v knjigah Karla Maya. Vsi smo bili Vinetoui. Za bojne barve so bile idealne borovnice. Namesto v lončke, ki so nam jih dale mame, so šle v usta ali na obraz. Pa perjanice narejene iz kostanjevih listov.

Kino Triglav in Nogometni klub Slovan sta bila poleg narave, središče naših otroških doživetij in zabave. Nepozabne tekme med Slovanom in najhujšim tekmecem Krimom so se navadno končale s pretepi igralcev, kot tudi gledalcev. Užitek za mularijo. Kino pa je prinašal sanje o vitezu Ivanhujju, indijancu Kocizu, rdečem gusarju, kavbojih... Da ne govorim o Tarzanu in njegovi Čiti. Oponašali smo oba. Tulili z dreves ali pa poskakovali kot opica in spuščali opičje glasove. Ves gozd je bil naš. V gibanju, svobodi. Sprejemali smo ga z odprtimi rokami. On pa nas.

Nobenih pretiranih debelosti, nobenih gibalnih težav. Nikjer strokovnjakov, ki bi ugotavljali kako telesne neaktivnosti vplivajo na razvoj otroka. Nobenih svetovalcev, ki po medijih stresajo svoje nasvete. Mimogrede: vsak drug Slovenec

je že specialist za takšno in drugačno področje .

Takrat je bila narava, prijateljstvo, zabava, gibanje ... Zasvojenost! Drugačna kot danes. Taka, ki je resnično prinašala vonj mahu in cvetenja kostanjev. Taka, ki ti je ponujala resnične dotike dreves, ali povzročala krvava kolena ob padcih.

Vedno pravim: narava in gozd sta najboljša terapevta in svetovalca. Ambulanta, kjer ni dolgih čakalnih vrst.

Med zabavami je bilo tudi izdelovanje žvečilnega gumija iz smrekove smole. Gozd je bil pozimi in poleti naše pribežališče. In tam smo ustvarjali žvečilne gumije. Takrat jih seveda še niso prodajali. Ali pa take, ki so se ti takoj prilepili na zobe in se ni dalo žvečiti. Spomnim se sosedovega fanta, ki je imel teto v Ameriki in je dobil paket, v katerem so bili tudi pravi žvečilni gumiji. Dal nam jih je nekaj. Tako za pokušino. Nalomili smo jih na koščke. Še danes čutim svežino njihovega okusa.

No, ker pri nas tega ni bilo, smo jih pripravljali sami. Grenka

---

trda smola, ki si jo moral hitro žvečiti, da se je po nekaj časa naredila neka žvečkljiva snov, ki je bila vsaj navidezno podobna pravemu žvečilnemu gumiju. Tudi barvo je imela, včasih bolj, včasih manj vijolično. Enim to ni šlo, pa so jo dobili direktno iz ust tistega, ki je tehniko obvladal. Ampak nobenih boleznih, nobenih zadreg.

Problem teh žvečilnih gumijev je bil ta, da si imel to grenko smolo prilepljeno na zobe. In vsi obroki hrane so imeli grenak priokus. Še naslednji dan. Nobena zobna krtačka ni pomagala. Kolikor smo jo tiste čase sploh redno rabili vsak dan!?

Pa spodaj pri lesenem mostu, ki je vegasto čepel čez Ljubljano. Tam na majhni parceli se je vsako leto ustavila potujoča družina z vrtiljakom in ostalo zanimivo kramarijo ...

Ej kako se je vsak večer tam zbirala kodeljevška mularija. Vrtiljak! Ta izraz je bil za šolo. Za nas je bil »ringlšpil«. Tako kot doma širhakej, kolm kišta, firtah ... Vsi prihranki iz majhne skodelice v stari kuhinjski omari so šli za vrtenje po zraku. Nekaj dni in skodelica je samevala

prazna za steklenimi vratci omare. Potem smo pa samo cedili sline, še posebej ko so puhlobradarji porivali sedeže pred seboj. Odrinili so ga in sedež je odletel daleč naprej. Seveda je bila po navadi na njem kakšna punčara. Njeno vpitje se je slišalo daleč naokoli. Malo res zaradi strahu, še bolj pa zaradi pozornosti.

Tudi streljalo se je. Z zračno puško v makarone, na katerih je bila zataknjena umetna rožica. Še posebej so se tam gnetli vojaki. Bolj malo so zadeli, saj so bile puške več ali manj netočne. Če pa so zadeli, so pa papirnato rožico ponosno podarili kakšni radovednici tam naokoli.

Pa še nekaj je bilo zanimivo. V enem od šotorov je bila razstavljen žena kača. Tja otroci nismo smeli.

In tisto kar je prepovedano je vedno najbolj vabljivo. Ne samo pri otrocih.

In smo se nekako priplazili zadaj in skozi špranjo v platneni steni gledali to čudo. Z današnjimi očmi vem, da so razkazovali invalidno žensko, ki se je rodila brez nog. Namesto njih je imela zadebeljeno in razpotegnjeno

---

samo eno nogo. Denar zapelje tudi v krutost!

Zaradi omejitve dolžine zgodbe, bom moral seveda nekatere stvari enostavno izpustiti.

Odprl bom tisti predalček v katerem so nametani na hitro nabrani spomini. Nenačrtno in brez sistema jih bom jemal iz predalčka. Zanimiva igra je bilo nožkanje, pa poletno kopanje v Grubarjevem prekopu, rabutanje beličnikov, ki so prvi dozoreli tam ob Povšetovi ulici. Da o pečenju koruze in kapeljev sploh ne govorim. Oboje smo pojedli ali zažgano, ali pa napol surovo.

Ko smo že pri pečenju je zanimiv spomin na pečenje palačink pri Petru iz sosednje ulice. Pripravil je meso in pekel na njihovem vrtu. Čudno so cvrčale na vročem olju. Vse bolj so bile trde. Neužitne. Šele kasneje je ugotovil, da je namesto moke z jajci in mlekom zamešal gips.

Med spomini so nenavadni tudi tisti, ki segajo v globoke zimske dni, ko so bile zime res zime. In smo iz snega pripravljali takšne in drugačne trdnjave. Ali pa pomladansko lovljenje

martinčkov, ki smo jih nosili na nikogaršnji travnik v skale, ki smo jih prinesli in zložili v velik kup.

Ostalo je še veliko. Izpustim tisto o pojočem »klofarju«, ki je včasih v kuhinji zaključil kakšno preveč zasoljeno zabavo. Ej kako bi bilo dobro, da bi se še dandanes slišala ta pesem. Ne veliko, ampak tako malo za poduk in navodilo, da ima vsak človek, tudi otrok, dolžnosti in ne samo pravice.

Spomini se prepletajo kot zanke v čipkastem prtu. Izvezene z vajenimi rokami ustvarjalnih prstov življenja Naj ostanejo saj so neprecenljivi spremljevalci življenja.

Konec. Zaprem predalčke. Odpiral jih bom, ko jih bom rabil. In vsak dan jih bom bolj rabil.

Peter Bergant

ORATORIJ 2023

Na pot je letos stopilo okrog 90 otrok, slabih 30 animatorjev, točno 2 voditelja in 1 župnik. Skupaj z Bilbom smo se podali

---

na pustolovščino, kjer smo odkrivali vrednote in kreposti pogumnega hobita, se lovili po soncu, ustvarjali, se igrali.

Po več mesecih priprav, sestankov in dogovarjanj, je ob koncu oratorija veliko občutkov.

Neka čudna misel v meni se sprašuje zakaj nameniti toliko časa in truda v nekaj, kar se nato takole čez noč zaključi, pa vendar jo takoj preglasi občutek zadovoljstva, ko pomislim na teden, ki je za nami. Teden, ki je prinesel mnogo izzivov, novih prijateljstev in norih spominov. Res je lep občutek, ko pomislim na nasmejane otroške obraze, ki so nas cel teden spravljali v dobro voljo in ob tem vem, da smo stopali po pravi poti.

Hobit Bilbo nas uči, da smo vsi poklicani, da se podamo na velike pustolovščine, vse kar je potrebno je le tisti prvi korak odločitve in Božja pomoč, ki nas spremlja na poti. Kot vsak, je bil tudi letošnji oratorij velika pustolovščina! Lepo je bilo videti zagnane soanimatorje, ki so vsak dan iz sebe iztisnili vse in še več in žareče otroške oči, ki so nam na vsakem koraku dajale novega zagona. Toliko smeha in veselja na kupu!

Zagotovo bova ta oratorij ohranila v lepem spominu, upava in verjameva, da enako velja tudi za vse, ki so z nama delili to pot. Vsako leto znova lahko potrdiva, da je vredno vsakega truda!

Ana Marinko in Andrej Hočevar

DUHOVNI RAZMISLEK O GLAVNEM JUNAKU

Letošnja tema oratorija je bila nekoliko nenavadna. Tema ni bila ne zgodba o svetniku ne svetopisemska oseba. Pogovarjali smo se o Hobitu, fantazijskem delu angleškega pisatelja Tolkiena, ki jo bolj poznamo kot predzgodbo sijajne trilogije Gospodar prstanov. Glavni junak je hobit Bilbo Bisagin, ki se nekoliko obotavljajoče odpravi na nepričakovano pustolovščino v družbi škratov in čarovnika Gandalfa, da bi pomagal škrajtemu kralju Torinu Hrastoščitu povrniti davno izgubljeno očetnjo pod Megleno goro iz krempljev zlobnega zmaja Smauga.

Nekoliko skeptičen in površinski bralec teh del bi morda nagubal čelo in z dvomom v srcu poslal svojega otroka na letošnji oratorij. Tam bi vendar moral en teden poslušati o Jezusu, ne pa o trmastih škratih, gigantskih pajkih, zlobnih zmajih in modrih čarovnikih! Toda naj vas fantazijska tema ne preslepi. Tudi v izmišljenih svetovih se junaki srečujejo s preizkušnjami in pomembnimi odločitvami, ki zagotovo nagovarjajo tudi nas, uboge smrtnike, ki živimo na Zemlji, ne pa v Srednjem svetu.

Hobit Bilbo je dobrodušen, lagodja navajen zapečkar, ki ga prav nič ne mika širni svet in nevarnosti ter pustolovščine, ki se kuhajo onkraj meja Šajerske. No, vsaj tako se zdi. Tako verjetno verjame tudi sam. Nič mu ne manjka, vsega ima dovolj, živi v miru, po svojih pravilih in navadah. In ko ga nenapovedano obišejo Gandal in škratje, ga to precej vznemiri in vznejevolji. Že sama ideja, da se Gandalfu zdi primeren, da ga vzamejo s seboj na pustolovščino, se mu zdi naravnost neverjetna in absurdna. On, Bilbo Bisagin, da bi hodil naokrog po svetu brez materinih izvezenih robcev,

spal pod milim nebom v soncu in dežju, samo z enim zajtrkom na dan? Nikakor! Pustite ga v njegovi hobitini, naj uživa ljubi mir in živi po svoje, kot je živel že toliko let.

Ali nismo tudi mi večkrat podobni Bilbu? Zadovoljimo se s tem, kar imamo, in se prepričujemo, da ni ničesar, kar bi nas zamikalo, da bi pogledali iz svoje dupline. Tam je svet urejen po naše in smo njegovi gospodarji, zgodijo se le minimalne spremembe, ki jih sami želimo. Tako smo mali "bogovi" svojega življenja. Toda življenje je z razlogom večje od nas. Tako nam na vsake toliko v naši hobitini znajdejo škratje in čarovnik ter nas postavijo pred odločitev - ali si res želimo samo to, kar imamo, ali pa hočemo od svojega življenja še nekaj ... več? Nekaj drugačnega, novega, nepričakovanega?

Bilbo se sprva obotavlja, saj ga je strah neznanega in širnega sveta izven njegove kontrole, kjer se bo morda celo moral boriti za svoje življenje. Toda Previdnost je tista, ki v nas že ob rojstvu položi mnoge potenciale in lastnosti. Šele v nepričakovanih situacijah

---

se izrazijo tiste, ki bi v nas “spale” celo življenje. Samo v teh situacijah pridejo na plano, da določeno preizkušnjo lahko (pre)živimo. In tako lahko v svojo osebnost vgradimo še en nov delček ter dopolnimo svoj mozaik. Tako se spreminjamo, tako rastemo. Tako ugotovimo, kdo v resnici smo.

Bilbo nam je lahko zgled, da si upamo zaupati v Božji načrt, ki je večji od nas. Da si upamo stopiti na pot, čeprav se zdi nejasna in vodi v neznano. Včasih se namreč moramo odpraviti od doma. Na najbolj nenavadnih krajih srečamo izjemne ljudi, ki lahko za vedno spremenijo naše življenje. In šele v mrazu in vetru začnemo zares ceniti domače ognjišče in se zavedamo, kaj je tisto, kar je zares pomembno - prijateljstvo, pogum in vera.

Pogumno na pot!

ORATORIJSKA IZPOVED

Ko ti župnišče postane dom za dva tedna. Dom ni samo prostor, kjer živimo in preživljamo veliko časa. V prvi vrsti je dom prostor, kjer se počutiš pripadajočega skupnosti in si zanj pripravljene stori veliko, zelo veliko. Med pripravami sem intenzivneje razmišljala, zakaj tudi sama preživim toliko časa v župnišču in neumorno hodim cel teden, dan za dnem v dvorano, kjer iščem ideje za raznorazne projekte; npr: kako pritrčiti pajkove noge, da se pajek ne sesede, kako narediti zmaja, ki bo bruhal ogenj itd. Seveda me je k temu vezala moja voditeljska vloga. Pa vseeno me je v župnišče gnalo srce. Nekaj, kar presega dolžnosti. Enkrat sredi priprav mi je postalo čisto jasno zakaj. Ker so animatorji moja mini družina. Ni majhna družina, ni primarna družina, so pa ljudje, ki so mi zelo blizu, ki me poznajo v zelo skrajnih okoliščinah. Lepo je čutiti skrb za soljudi in prejemati to skrb. Ko sem izdelovala pajka, sem si pri izdelavi ponesreči pritisnila klamfo v prst. Nič groznega, nič travmatičnega.

Malo je tekla kri, to je bilo pa tudi vse. Ampak samo da je za to zvedela animatorka, ki je zraven mene izdelovala pajkove noge, je vstala, tekla v sosednji prostor po prvo pomoč in mi čisto v skrbeh prilepila obliž. Na pogled čisto brezvezna stvar, ampak meni je res pogrelo srce. Občutiti to ljubezen do sočloveka, do prijatelja, sodelavca, je bilo res lepo. Dalo mi je za mislit. Znam tudi sama dati drugim tak občutek? Ali tudi zraven mene ljudje začutijo, da jih imama rada, da me skrbi zanje, da so mi pomembni? In ali jim omogočim, da se pokažejo take, kot si sami želijo? Zagotovo ne, morda sem sposobna to storiti le delno ali pa še to ne. Pa vendar očitno nisem edina, ki jo srce žene v župnišče. Nisem edina, ki je pripravljena dva tedna zelo intenzivno pripravljati stvari, ki minijo, kot bi mignil. Nisem edina, ki je pripravljena z drugimi postajati družina. Navdihujoče? Lepo? Zanesljivost posameznika v skupini je od lasnega leta opazno narastla in ne morem mimo opazke, da je bilo letos resnično lahko zaupati soanimatorjem. To intenzivno druženje pa seveda

prinese veliko odpovedovanja, naporenega prilagajanja in čustvenega nihanja iz ene v drugo emocijo, lahko tudi iz skrajnosti v skrajnost. Na koncu se večkrat vprašaš, zakaj ti je to na koncu tako lepo, če pa je tako naporno? Ker se to med seboj ne izključuje, ker je ljubiti včasih težko, ker je to moja mini družica. Mogoče je tako še najlažje približati moje doživljanje te skupine in mojega kodeljevskega doma.

ANIMATORSKO MORJE

Po končanem oratoriju se je skupinica animatorjev odpravila na zaslužen animatorsko morje. Pot na morje smo začeli v ponedeljek zjutraj z obvezno animatorsko 15 min zamudo. Že na poti na morje smo ponovno obudili animatorski duh in razvili debate ob poslušanju dalmatinskih pesmi. "Fantovski" avto je med potjo izbral malo daljšo pot in opravil še krajšo ekskurzijo v Ljubljani in Kopru. po uspešnem iskanju apartmaja smo se z avti odpeljali proti težko pričakovanem kosilu

---

vendar tudi tukaj ni šlo brez težav. Na zemljevidu smo našli restavracijo in se podali na pot da bi jo našli, edin problem je bil da restavracija sploh ne obstaja več, vendar smo situacijo kmalu uspešno rešili in skupinsko odšli na pico. Po podeljenih picah smo odšli na težko pričakovan prvi skok v vodo. Ko smo se naplavali za prvi dan, smo odšli proti apartmaju, kjer nas je čakal težko pričakovan jacuzzi. Med tem ko so ga nekateri izkoristili, smo ostali preprečili kuharsko zmoto, čakal nas pa je še večer z ogledom prvega dela Avtomobilov, ki se je po koncu filma zavlekel še dolgo v noč, ko smo že prvi večer odprli debato. Že v torek zjutraj smo bili nekateri prepričani da bomo izvedli jutranji tek, ki se po pričakovanjih so animatorjev ni zgodil. Jutro smo začeli nekateri že zgodaj z reševanjem križank(ki so bile hit počitnic)in branjem, nekateri pa bolj pozno, kajti oratorijska utrujenost je bila še vedno prisotna :). Po samopostrežnem zajtrku smo se skupaj odpravili na plažo, ob prihodu nazaj v apartma pa smo se razveselili tortilij(in vse "packarije", ki

je prišla zraven) zvečer pa spet potegnili v bolj jutranje ure. V sredo nas je tako kot na oratoriju, čakal izlet. Zlate so animatorke so nam že prejšnji večer pripravile kosilo za na pot in z avti smo se po jutranji maši odpravili proti Kamenjaku, nekaj časa smo se še sprehodili do plaže in se udobno namestili v senčko. Dan je potekal v znamenju reševanja križank, branja plažnih romanov, spanju in igranju morilca. Po koncu izleta smo bile punce zmenjene za dekliški večer z večno klasiko Dirty dancing na koncu pa so se ogledu filma pridružili še fantje. V četrtek zjutraj se je uresničil dolgo načrtovan jutranji tek animatork, dopoldne smo preživeli na plaži, popoldne pa nas je čakala dolgo pričakovana rižota, ki nam jo je skuhal so animator. Ta večer smo kot zadnjega zaključili na še bolj poseben način in se skupaj odpravili na nočno kopanje, kjer smo prepevali Silvestrski poljub in odprli navidezni šampanjec. Petek smo kot zadnji dan začeli malo bolj zgodaj se pravočasno odpravili iz apartmaja in zadnji dan preživeli na plaži. Proti večeru smo se po odličnem kosilu odpravili proti domu.

Nekateri so vožnjo izkoristili za spanje, kar je popolnoma razumljivo, saj menim da so nas počitnice v resnici še bolj utrudile kot oratorij :), nekateri pa smo v avtu razvili še zadnjo debato in si tako popestrili vožnjo. Po prihodu pred cerkev smo se skupaj odpravili še na juško in se po čudovitem tednu poslovili.

Definitivno je bil to teden, ki ga bom z veseljem ponovila, najboljša družba in ogromno čudovitih trenutkov. Vedno znova sem hvaležna da sem lahko del, tako čudovite skupine srčnih ljudi.

Liza Marinko

POLETNI GALA PLES

Letos smo se organizatorke Gala plesa odločile, da bomo spomladi organizirale še en gala ples. Čakati celo leto na dogodek sezone je namreč čisto preveč za kodeljevsko mladino, ki je resnično plesno razpoložena. Ples je potekal 13. maja, torej ravno sredi "testne sezone". Naspluh je mesec maj precej nehvaležen, ker se takrat

dogaja dobesedno vse. Je pa res, da smo bile zaradi obilice dela, ki smo ga imele tudi same, veliko bolj sproščene. Ne bomo preveč komplicirale z okrasitvijo, kanapejčkov niti v sanjah ne bi delale in welcome drinkov pač ne bo. Pa kaj! Tudi brez tega se bomo imeli super.

Vabilo smo poslali tudi na dekanijo in osebno smo vabile od blizu in daleč. Čeprav nas prijatelji iz drugih župnij niso mogli obiskati, so na sam dogodek prišli najbolj zagrizeni kodeljevski plesalci in večer je potekal v sproščnem in domačem karaoke-ples-skeč-improstyle vzdušju. Delali smo čokolado, s plesom limbo preverjali gibljivost hrbtenice, družbo nam je delala tudi Makarena, težko pa bi ples imenovali gala ples, če ga ne bi začeli "au belgique" - po belgijsko (op. prev.). Seveda jedalnice in pijače ni manjkalo, obilica stolov pa je poskrbela tudi za sproščene pogovore in počitek med polkami.

Vesele smo, da je ples družaben dogodek, ki privabi kodeljevsko mladino, in upamo, da se novembra zopet srečamo na plesišču. Le kakšna bo tema?

Iva Bevc

KAOLAB 2023

Morda se sprašujete, kakšen naslov je to in kaj naj bi pomenil. Kaj sploh je »kaolab«? Vse vam bo razloženo, le pogumno naprej!

Kaolab je zloženska besed kao in collab. Collab je krajšava angleške besede collaboration, kar pomeni sodelovanje; npr. skupno delovanje dveh podjetij na nekem projektu.

Nekaj podobnega se je zgodilo tudi 5. maja 2023 v Podutiku, ko sta skupen koncert »Na ta majski večer« oblikovala dva benda: kodeljevski »KAO« bend in draveljska skupina Alabaster.

Zdaj si lahko tudi predstavljamo, od kod prihaja predpona kao in zato razumemo naslovno besedo.

Kaolab je bilo neuradno ime našega skupnega koncerta, ki pa ni bil zgolj večer, na katerem sta v sosedstvu nastopali dve skupini. Ne, ne, to ne bi bilo pravo sodelovanje. Poleg prijateljev in skupnega cajonista sta nas namreč združevali tudi dve točki; eno pesem smo skupaj stkali tako, da smo se med njo - kar

brez prekinitve - postopoma zamenjali nastopajoči, z drugo pa smo se s skupnim prepevanjem venčka tistih najbolj znanih slovenskih pesmi posloveli od polne župnijske dvorane.

Večer je bil zelo lep; nekaj zdrave treme oz. navdušenega pričakovanja je nas nastopajoče povežalo na prav poseben način, po vrhu pa je bil še oder prijeten kot kak domač fotelj, poslušalci pa topli in spodbudno aktivni. Po njihovih odzivih si tako drznem sklepati, da so v prijateljski družbi in dobri glasbi uživali tudi oni.

Zdaj veste, kako je bilo - če bi pa to radi tudi izkusili, bodite ves čas malo pozorni, ali se bo na župnijskih vratih pojavil kakšen plakat. »KAO« bend namreč še zdaleč ni zaigral svoje zadnje note! Pravzaprav je nasprotno; v tej sezoni se nam kaj kmalu obeta prav poseben vrhunec ...

Kaj več zveste, če se držite mojih navodil ;) Mi se veselimo ponovnega srečanja z vami!

Lara Rozman

MISIJON V TURČIJI

V uvodnih poglavjih knjige Razodetje beremo sporočilo sedmim cerkvam, ki jih je Jezus namenil krščanskim skupnostim na ozemlju današnje Turčije. Resda so sporočila namenjena skupnostim, ki so živela v prvem stoletju po Kristusu, vendar lahko površni bralec hitro spregleda pomen, ki jih te prerokbe sporočajo Cerkvam, tudi današnjim, po vsem svetu. Letošnje poletje sem imel priložnost поблиže spoznati

nekaj teh Cerkva, saj sem se s skupino osmih fantov odpravil na misijon v Izmir. Izmir, zgodovinsko Smirna, leži na stičišču velikih kultur. Tu je bilo pomembno središče že v grško-rimskih časih, velja za zibelko krščanstva, danes pa se, pod muslimanskim vplivom, gradijo nove in nove mošeje. Sporočilo Smirni je med vsemi še najbolj optimistično. Čeprav govori o močnem preganjanju vere je danes, zanimivo, izmed vseh sedmih Cerkva, tukaj še edina živa krščanska skupnost. Visoki zidovi okrog škofije, nekdanje

cerkve, danes spremenjene v mošeje in skrivanje krščanskih simbolov v javnosti so le eni izmed pokazateljev, kako močno je Cerkev v Turčiji danes še vedno preganjana. Že številke same po sebi so zelo zgovorne. Območje, ki ga pokriva Izmirska nadškofija je veliko za četrtno Turčije, na njem živi

20 milijonov ljudi, od tega pa jih je le 5 tisoč kristjanov. Kar pretresljivo za kraje, kjer sta vero oznanjala že Sveti Pavel in Janez Evangelist, ter mnogo mučencev, ki so umrli v zvestobi evangeliju.

Trud in prizadevanja sta zato lahko na prvi pogled brez pravega smisla.

V tem okolju deluje slovenski misijonar, izmirski nadškof in naš gostitelj Martin Kmetec, ki pravi, da vidi upanje za svoje delo v evangeliju, svoje poslanstvo in poslanstvo Cerkve pa v tem, da ohrani to cerkveno skupnost. In v zadnjih letih so prizadevanja obrodila sadove, saj se je nekaj mladih fantov iz škofije odločilo za duhovniški poklic.

Naše tritedensko delo je zajemalo predvsem pomoč pri obnovi škofije, ki jo je nekaj let nazaj prizadel potres. Lep občutek imam, da smo se tako, na nek način, zahvalili za vse kar smo v preteklosti prejeli iz teh krajev. Škofija je namreč posvečena svetemu Polikarpu, ki je bil učenec Janeza Evangelista in prvi škof v Izmirju.

Misijon se me je precej dotaknil iz več razlogov. Spoznal sem kako pomembna je skupnost, pa čeprav majhna, ter kako pomembno je, da živimo in oznanjamo vero med ljudmi, ter da se zavedamo, da to ni nekaj samoumevnega, kajti mnogo kristjanov po svetu nima te možnosti.

Andrej Hočevar

OB STOLETNICI NAŠE DRAGE PEVKE SILVE DEVJAK

Gospa Silva Devjak je bila dolga leta pevka našega Župnijskega pevskega zbora.

Letos je 18. julija dopolnila 100 let. Po poklicu je bila medicinska sestra v Zdravstvenem domu na ulici Stare pravde.

Maja, Peter, Marinka, Andreja, Darja in jaz smo jo obiskali v Domu starejših občanov v Kočevju.

Spoznala sem jo, ko sem pred 33 leti začela peti pri zboru. Skupaj sva sedeli na pevskih vajah in skupaj stali na koru. Bila je izjemno dobra pevka in hitro se je naučila tudi zelo zahtevne maše. Med nama se je spletlo prijateljstvo in, ko smo zvečer ob 22 h končali vajo, sem jo večkrat peljala domov. Malo sva še posedli v avtu in kramljali o vsem mogočem.

Malo politike in o življenju nasploh. Veliko je imela življenjskih izkušenj, znala je svetovati kako modro ravnati o vprašanih, ki se porajajo v vsakdanjem življenju.

Ob pisanje tega prispevka sem Andrejo Rogina povprašala

o naši Silvi in njenem udeleževanju pri zboru in izvedela, da je bila prav Silva pobudnica, da je Peter Rojko začel voditi naš zbor.

Praznovanje je bilo lepo in prijazno. Gospa Silva je bila prijetno presenečena ob našem obisku.

Maja je spekla prekrasno in izvrstno torto. Poskrbela je za Šampanjec in kozarčke, da smo lahko nazdravili. Prižgali smo svečko(»ognjemet «) in ji zapeli:«Sto let Bog živi jo sto let« Peter ji je izročil plaketo s katero se ji je Župnija Svete Terezije Deteta Jezusa zahvalili

za njeno dolgoletno sodelovanje pri petju v zboru naše župnije.

Po obisku pri naši Silvi smo se odpeljali še k Andreji, ki ima pelep vikend nad reko Krko. Andreja nas je pogostila s svežim kruhom pršutom, sirom in spekla štrudelj. Naše druženje se je nadaljevalo ob obujanju spominov na življenje župnije saj je Andreja je uredila album, ki smo si ga vsi z veseljem ogledali. Bilo je pristrčno in lepo.

Taka srečanja so resnično obogatitev in veselje, ki ga prinaša župnijsko občestvo.

V Ljubljani, 22. 09. 2023

Jasna Lesar

ISKALNICA

V vsaki povedi poišči eno od naštetih besed, povezanih z našo Terezijo. Pomen vseh besed je razložen spodaj, besede pa niso razporejene po vrsti. Skrivajo se lahko znotraj ene daljše besede, lahko pa tudi v dveh ali treh besedah.

Primer - NOVINKA: Za praznike ni nikoli preveč petja, zvoNOV IN KAdila.

Besede: MARTIN, FRANCIJA, MISIJON, VRTNICE, POVEST DUŠE, NEBESA, SVETNICA, MOLITEV

Župančičev nasvet ni Cankarju prav nič pomagal.

Naomi si Jonasu ne upa priznati svoje zaljubljenosti.

»Dovolj je bilo!« Zvone besa ni mogel več kontrolirati.

Alenki so bili na izletu najbolj všeč spodmoli, Tevžu pa školjčiče.

Ker je bil čustveno zavrt, ni cenil družbe svojih sosedov.

»Teh omar ti ne bom pomagal nositi po stopnicah.«

Mirko, Franci, Janez in Pavle so dobri prijatelji.

Povedal je lepo vest; dušeno zelje pa je omamno dišalo.

Terezikin slovarček:

Terezija Deteta Jezusa se je rodila zakoncema MARTIN v FRANCIJI v 19. stoletju. Mlada je odšla v samostan, kjer ji kot NOVINKI ni bilo lahko. A težave je premagovala z ljubeznijo in svoje življenje posvetila MOLITVI - v veliki meri tudi za MISIJONE. Napisala pomembno duhovno knjigo POVEST DUŠE, pred smrtjo pa je obljubila, da nam bo iz NEBES na zemljo trosila VRTNICE. Za SVETNICO je bila razglašena leta 1925.

Meta in Rok Kastelic

Za **SVETI KRST** Vašega otroka se dogovorite z domačim župnikom. Na srečanje prinesete izpisek iz rojstne matične knjige in družinsko knjižico, ki ste jo prejeli ob cerkveni poroki in izjavo o botrstvu. Na srečanju se bomo poglobili v pomen in potek zakramenta svetega krsta, zato so na srečanje vabljeni tudi botri.

BOTER pri krstu ali birmi je lahko odrasel in zgleđen katoličan. To pomeni, da je prejel zakramente (krst, spoved, obhajilo, birmo, cerkveno poroko), redno hodi k nedeljski sveti maši in ne živi v izven-zakonski skupnosti.

Za **ZAKRAMENT SVETE POROKE** se oglasite v domači župniji vsaj dva meseca pred poroko, da uredimo predporočni zapisnik. Zanj potrebujete krstno-samski list, ki ga dobite v župniji Vašega krsta in ne sme biti starejši od šestih mesecev. Pred poroko morate opraviti tečaj priprave na zakon (tečaj za zaročence). Na drugem srečanju se pripravimo na potek obreda poroke. Pred poroko je zelo priporočljivo, da oba zaročenca opravita tudi zakrament svete spovedi.

Za **POGREB** Vašega dragega pokojnika se najprej dogovorite na Žalah, potem pa se oglasite v župniji, v kateri je pokojnik živel. S seboj prinesete dokumente o pokojniku, Z župnikom se boste pogovorili o poteku krščanskega pogreba. Ob pogrebu se priporoča, da se za pokojnika darujejo pogrebna sveta maša, sveta maša 7. dan po pogrebu in sveta maša 30. dan po pogrebu. Prav tako se priporoča, da se za pokojnika daruje sveta maša vsaj enkrat letno (na obletnico smrti). Namesto cvetja in sveč na grob lahko darujemo za svete maše, za potrebe cerkve ali druge dobrodelne namene.

OBHAJILO ZA BOLNIKE se deli na prve petke v mesecu. Če želite opraviti sveto spoved, prejeti sveto obhajilo ali zakrament **BOLNIŠKEGA MAZILJENJA** na domu pokličite župnika. Prav tako pa se lahko z župnikom dogovorite za reden mesečni obisk na domu.

izdala: **ŽUPNIJA LJUBLJANA - KODELJEVO**

Ob Ljubljani 34, 1000 Ljubljana

odgovarja: Grega Valič, SDB

telefon: 041 261-870

e-pošta: zupnija.kodeljevo@gmail.com

spletna stran: kodeljevo.donbosko.si

oblikoval: Primož Antloga

ŽUPNIJSKA PISARNA

Uradne ure so v torek, sredo in četrtek od 14.00 do 15.00 ure in vsak dan po sveti maši. Po dogovoru se lahko oglasite tudi izven uradnih ur.

SVETE MAŠE

med tednom: 7.30 in 19.00

ob nedeljah: 8.30, 10.00 in 19.00

Hvala vsem piscem!

Rok za oddajo člankov za

Božične Vrtnice je do

PETKA, 8. 12. 2023, na naslov:

marinko.urban@gmail.com.

Obilo navdiha!